

DEN SJUTTIOÅRIGE YNGLINGEN

CARL AUGUST EKMAN.

18⁸_{III}86.

HELSINGFORS,

HUFVUDSTADSBLADETS TRYCKERI,

1886.

tt sjutti vintrar ha knogat genom
i lifvet,

Det är nog vackert, men ännu mer
— det är gifvet —

Att det oaktadt ha ruff och lif i hvar
fena —

Likt vännen Ekman — det är dock bäst,
vill jag mena.

I Trivialskolan var han redan en
bjesse,

Ty att slåss med „kissorna“ var hans
största intresse;

Ja, den lär icke ha tackat just för
attacken,

Som utaf Ekman sig fick en smula på
fracken.

Landtmästarvärfvet till först han skulle
förrätta,

Men benen voro, det sägs, för korta till
detta;

Och därför gaf han den banan äfven på
båten

Och valde hellre den *provisoriska* strå-
ten.

Ja, lust han fick att begynna piller att
trilla

Ät alla dessa, som otur ha att må
illa.

Hos Appelgren var det, som han stötte
i mortel

Och slog för alla, på hvilka hängde en
kjortel.

Han fick ock lust att sig titta om uti
verlden:

Till Tammerfors ställdes därför allraförst
färden;

Men här blef tråkigt till slut — det skulle
han finna —

Bland bomullsbalar och folk, som väfva
och spinna.

Till kejsarstaden beslöt han sedan att
vända,

Men här det råkade sig så olyckligt
hända,

Att han med tyskar uti kamratskap fick
blifva,

Som gerna ville med finska „kuleksen“
drifva.

Och han blef ledsen. Han „äppel-
tyskarne“ slängde

På finska viset, så örönlapparne hängde. —

Ja, tråkigheter i Newa-staden han hade,

Ty polisen ofta i hans affärer sig lade.

Han kom till Finland, och blef för
synderna flera

På *fästning satt*, för att här laborera. —
I sexton år och i trenne månader hela
Han ryska limpor med garnisonen fick
dela.

Men krig och örlig det blef på femtio-
talet,
Och dervid hände, bland annat, äfven så
galet
Att engelsmannen fick lust att fästnin-
gen ega. —
Med rynkad panna aptekarn då hördes
säga:

„Kom bara hit! Nog skall jag er taga
i kragen!
Och piller har jag, som skola svida i
magen!“
Han knöt sin näfve åt engelsmannen,
den lurken,
Som nog blef skrämnd, då han råkade se
„lilla turken.“

Ja, engelsmannen blef rädd och reste
omsider,
Sen först han sköflat aptekarns bostad
och lider.
Då sade Ekman: „Nej, här ej duger att
blifva!“ —
På stadens gator man åter såg honom
klifva.

Fastän på fästning han satt i lång-
liga tider,
Han dock blef ansedd som hygglig karl
omsider;
Han erhöll vänner, en tät och ansenlig
klunga,
Bland qvinnor, karlar, ja, ibland gamla
och unga.

Men en gång lemnade Ekman burkar
och piller:
Som mången annan, han ock fick guld-
gräfvargriller.
Långt upp till Lappmarken ställdes kosan
och färden,
Der guld sku' finnas långt mer än nån-
stans i verlden.

I köld och snö fick han slita ondt
utaf håken,
Fick nyttja näfvarne — äfven någon gång
påken —
Mot dem han egde att föra an och be-
falla,
Ty dygdemönster han icke kunde dem
kalla.

Sen han vid Ivalojojkis stränder ar-
betat
Och några klimpar af ädla guldets fram-
letat,
Han vände åter till gamla födelsesta-
den
Och blef omtalad — ja, det är sant —
uti bladen.

Att kontrollera han företog sig med
ifver,
Och nuförtiden vår vän aptekaren klif-
ver
Från ett till annat af bolagsställena
alla,
Der rätt han eger att kontrollera, be-
falla.

För brandkårssaken af hjertans lust
han arbetat;
Ja, såsom Ekman ej mången af oss har
stretat;

Men han har stigit också i „gradorne“
alla,
Så att man *öfverste* får aptekaren kalla.

Bevakningsgubbarne — de der gråa
jag menar —
De hylla öfversten, såsom han det för-
tjenar.
De lyda order. En blick så sträng blott
och bister
Och allesamman stå front — som gamla
gardister.

Af hvad som Ekman har älskat verk-
ligt med ifver,
Det är *musiken*, ty för densamma han
gifver
Förutom lifvet — det jag försökt här att
rosa —
Helt säkert äfven sin tjugundeförsta dosa.

För brandkårmusiken han gjort oänd-
ligen mycket;
Jag tror det nästan bör passa in uti
stycket,

Om jag det säger, att han dess *pappa*
bör vara —
Och att barnet är *ähta*, jag ej behöfver
förklara.

Och *bygggnadsfrågan*, den legat närmst
vid hans hjerta:
För den han kämpat i både fröjd och i
smärta;
En sal han önskat, der han kan dansa
och flänga,
Då i *Högholmsgrottan* han ej har rum nog
att svänga.

Vid det jag slutar min enkla, välmenta
visa,
Deri jag önskat vår Ekman ära och
prisa,
Så ber jag eder betrakta botten af gla-
set
Och „trycka“ Ekman, som upphor är till
kalaset!

